

Full diocesà

12 de setembre del 2021

p4 —Dues activitats per a conèixer el patrimoni cultural

p5 —S'inicia la restauració del frontal florentí de Manresa

Francesc: «Faig una vida normal»

El papa Francesc, en aquest inici de curs, va concedir una extensa entrevista a la cadena COPE en què tractà molts temes d'actualitat, personals eclesials i socials. Oferim una síntesi d'aquesta interessant conversa entre el Sant Pare i el periodista Carlos Herrera.

La salut del Papa i la seva renúncia

Un infermer em va salvar la vida! Em va dir: «Vostè ha d'operar-se.» Hi havia altres opinions: «No, que amb antibiòtics...», i ell m'ho va explicar molt bé. És infermer d'aquí, del servei sanitari nostre, de l'hospital del Vaticà. Fa trenta anys que és aquí, un home de molta experiència. És la segona vegada en la vida que un infermer em salva la vida.

Ara puc menjar de tot, cosa que abans, amb els «diverticles» no podia fer. Encara tinc les medicines postoperatòries, perquè el cervell ha de registrar que té 33 centímetres menys d'intestí. I tot m'ho controla el cervell, i necessita temps per a enregistrar-ho. Però faig una vida toament normal.

Jo no sé d'on han tret que jo volia presentar la meva renúncia. Quina paraula devien prendre en la meva pàtria? D'allí va sortir la notícia. A mi ni em va passar pel cap.

(Continua a la p. 6.)

«Si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria?»

Diumenge XXIV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

(Is 50,5-9a)

Salm responsorial

Continuaré caminant entre els qui viuen,
a la presència del Senyor.

[114]

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meva fe.

(Jm 2,14-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de

ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

(Mc 8,27-35)

«Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangelí, la salvarà»

Qui dieu que sóc?

Carles Riera Fonts, prev.

Confessar Jesús, què significa? Sofriment, rebuig, mort i resurrecció defineixen el seu messianisme.

Pere respon rectament a la pregunta sobre la identitat del Fill de Déu, però no li cap al cap que el Messies hagi de passar pel tràngol de la sufrença fins a la creu. Expressa una queixa ben de sentit comú —diríem.

És el misteriós pla de Déu, difícil d'entendre: que el naufragi de la mort del Messies no sigui evitable, que la salvació no neixi de la força i el poder sinó del lliurament generós als altres. Pere no pot imaginar l'inimaginable ni comprendre l'incomprensible.

Qui pot capir el pensament de Déu? Un primer Stephen Hawking, el físic anglès, cercava en el coneixement de les lleis de l'univers «la ment de Déu». Però el cel és lluny de la terra, i els camins de Déu no són els nostres camins, ni les seves intencions les nostres (cf. Isaïes 55,9).

Messies i creu: dos conceptes antagònics conjuminats? Heus ací la humanament inconcebible realitat: el Crist crucificat; amb la resurrecció al final, com a horitzó obert a l'esperança. El pecat del món, la maldat, el portà a la creu —que no és glorificació del dolor sinó revelació de l'amor—; i si tornava avui, ¿que no el tornàriem a crucificar, com en la novel·la *El Crist de nou crucificat*?

Déu ultrapassa la nostra raó finita, és una paraula sempre oberta, com explica en l'estudi del Cohèlet la teòloga Claustre Solé.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

13 dilluns

—Sant Joan Crisòstom
1Tm 2,1-8/Salm 27/Lc 7,1-10

14 dimarts

—L'Exaltació de la Santa Creu
18è. aniversari ordenació episcopal de Mons. Romà Casanova
Nm 21,4b-9/Salm 77/FI 2,6-11/Jo 3,13-17

15 dimecres

—La Mare de Déu dels Dolors
1Tm 3,14-16/Salm 110/Jo 19,25-27 o bé Lc 2,33-35

16 dijous

—Sant Corneli, papa i mr.
—Sant Cebrià, bisbe i mr.
Beat Ignasi Casanovas
1Tm 4,12-16/Salm 110/Lc 7,36-50

17 divendres

—Santa Ariadna, mr.
—Sant Robert Bel-larmino, cardenal i dr.
—Santa Hildegarda de Bingen, vg. i dr.
La dedicació de la Catedral de Vic
L'estigmatització de Sant Francesc d'Assís
1Tm 6,2c-12/Salm 15/Lc 8,1-3

18 dissabte

—Santa Sofia, mr.
1Tm 6,13-16/Salm 99/Lc 8,4-15

19 diumenge XXV de durant l'any/ Cicle B

—Santa Maria de Cervelló (o de Socors), rel. mercedària
Sa 2,12.17-20/Salm 53/Jm 3,16-4,3/Mc 9,30-37

La imatge

Pere, cap dels Apòstols, descobreix a poc a poc qui és Jesús. La reacció en la trobada del Quo vadis, Domine, a la sortida de la Via Appia Antica, respon a l'acceptació de la creu en el seguiment del Senyor. Fins que no haurà acceptat el seu Senyor crucificat i ressuscitat, li queda camí per esdevenir deixeble.

Aquest ensenyament que val per Pere, val igualment per qualsevol deixeble.

Domine, quo vadis (1602). Annibale Carracci

Dues activitats per a gaudir del patrimoni cultural

Catalonia Sacra

Visita nocturna a les pintures murals de Sert

Les teles pintades que vesteixen les parets de la catedral de Sant Pere de Vic des de 1945 configuren un dels interiors més corprenedors de les esglésies del nostre país. Impresiona també conèixer-ne la història i saber que el mateix artista, Josep Maria Sert, pintà completament dues vegades la mateixa catedral. La temàtica pictòrica de les pintures actuals gira entorn la redempció de l'home gràcies a la mort i resurrecció de Crist. Veure-les de nit i amb la catedral tanca-da serà una experiència cultural i espiritual impactant.

Dia: 17 de setembre

Hora: 22h

Lloc: Catedral de Vic. Preu: 6 euros. Durada: 60 minuts.

Guia: Sergio Fuentes. Inscripció prèvia obligatoria a: www.cataloniasacra.cat/agenda

Activitat familiar: Històries del monestir de l'Estany

El monestir de Santa Maria de l'Estany té més de 900 anys de vida. Al llarg dels segles ha viscut històries de tots colors: ha tingut moments d'esplendor i ha viscut tragèdies humanes i naturals de diferents menes. Històries grans i històries petites que han quedat reflectides en les pedres que encara avui podem contemplar. Aquesta visita, adreçada a tota la família, ens explicarà secrets, aventures i desitjos del monument i de les persones que el van crear.

Dia: 25 de setembre

Hora: 17.30 h

Lloc: Monestir de Santa Maria de l'Estany

Preu: Adults, 6 euros; menors de 18 anys, gratuït

Durada: 90 minuts aprox. Guia/narrador: Jordi Colom

Inscripció prèvia obligatoria a www.cataloniasacra.cat/agenda

17
setembre
2021

25
setembre
2021

S'inicia la restauració del frontal florentí de la Seu de Manresa

Aquesta setmana passada el frontal florentí (Geri di Lapo, s. XIV) de la basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa s'ha traslladat al Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya (CRMBC), on serà restaurat.

Un equip de professionals especialitzats en el trasllat d'obres d'art s'ha encarregat d'extreure el frontal d'altar del Museu Històric del temple a través d'una de les balconades situades a la façana principal i amb l'ajuda d'un elevador. L'obra s'ha traslladat en el seu estat d'exposició habitual i dins la seva vitrina en una operació modèlica.

Morata-Madeu, empresa especialitzada en conservació i restauració de teixits, ha estat la seleccionada per a dur a terme la restauració total del frontal florentí. El procés té una durada prevista de set mesos i inclou el tractament de neteja superficial i mecànica de l'obra, la correcció de deformacions, la consolidació de les parts malmeses i subjecció de fils solts, com també la protecció del revers i la presentació de la peça en el seu bastidor.

Un cop realitzades aquestes tasques, el frontal tornarà a la Seu de Manresa amb una ubicació renovada: la capella de la Mare de Déu de Lurdes, que s'habilitarà com a nou espai expositiu. L'elecció d'aquest emplaçament es deu al fet que compleix els requisits necessaris perquè el teixit s'hi pugui exposar garantint-ne l'òptima conservació, ja que el sol no hi toca

directament i no custodia cap bé moble de valor extraordinari. El projecte de restauració i reubicació del frontal florentí, d'una gran envergadura i que comporta la implicació dels màxims especialistes del país en cada un dels camps d'acció, es fa en el marc del programa «Temps de gòtic» promogut pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i la Fundació La Caixa. El pressupost previst per a totes les intervencions és de 125.000 €.

L'objectiu és presentar l'obra restaurada l'any 2022, data en què se celebraran 700 anys de la signatura del contracte amb Berenguer de Montagut per a construir el temple de Santa Maria de la Seu.

El frontal florentí

El «Frontal de la Passió», conegut popularment com a «frontal florentí», és una peça cabdal del gòtic a nivell mundial, obra del brodatger Geri di Lapo. L'any 1357 Ramon Saera, una de les personalitats manresanes més importants del segle XIV, la deixà en herència a la basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, tal com consta en el seu testament signat el 24 de novembre de 1357 i conservat a l'Arxiu del Museu Comarcal.

L'eutanàsia i l'avortament formen part de la cultura del descartament

Entrevista al Papa a la cadena COPE

(Prové de la pàgina 1.)

Afganistan

És una situació difícil. Jo crec que com a pastor haig de cridar els cristians a una oració especial en aquest moment. És veritat que vivim en un món de guerres (pensi en el Iemen, per exemple). Però això és una cosa molt especial, té un altre significat. I jo demano el que demana sempre l'Església en els moments de major dificultat i de crisi: més oració i dejuni. Oració, penitència i dejuni, que és el que en els moments de crisi es demana. I respecte al fet de vint anys d'ocupació i després es deixa, jo vaig recordar altres fets històrics, però em va tocar una cosa que va dir la cancellera Merkel, que és una de les grans figures de la política mundial, a Moscou, el passat 20 [d'agost]. Tradueixo. Espero que la traducció sigui correcta: «És necessari posar fi a la política irresponsable d'intervenir des de fora i de construir en altres països

la democràcia, ignorant les tradicions dels pobles.» Lapidària. Crec que això diu molt, que cadascú ho interpreti.

Els desenganys de la vida

He tingut diversos desenganys en la vida, i això és bo, perquè els desenganys et fan aterrar d'emergència. I el tema està a aixecar-se. Hi ha una cançó alpina que a mi em diu molt: «En l'art d'ascendir el que importa no és no caure, sinó no quedar-se a terra.» I, davant un desengany, tenim dos camins: o et quedes aquí dient que això no va, o m'aixeco de nou. I crec que davant una guerra, davant una derrota, un desengany propi o un fracàs propi o el propi pecat, cal aixecar-se i no quedar-se a terra.

La missa tridentina

Sant Joan Pau II —i després Benet XVI ja més clarament amb *Summorum Pontificum*— va donar la possibilitat que es pogués celebrar amb el missal

de Joan XXIII (anterior al de Pau VI, que és el postconciliar) per a aquells que no se sentien bé amb la litúrgia actual, que tenien una certa nostàlgia... Em va semblar de les coses pastorals més

Jo no sé si
Espanya està
totalment
reconciliada
amb la
seva pròpia
història

belles i humanes de Benet XVI. I així va començar. Aquest va ser el motiu. Al cap de tres anys ell deia que calia fer una avaluació. Es va fer una avaluació i semblava que tot rutllava. D'aquesta avaluació fins ara han passat deu anys (és a dir, tretze des de la promulgació) i l'any passat vam veure amb els responsables del Culte i de la Doctrina de la Fe que convenia fer una altra avaluació a tots els bisbes del món. I es va fer. Va durar tot l'any. La inquietud que més apareixia era que una cosa feta per a ajudar pastoralment els qui han viscut una experiència anterior s'anava transformant en ideologia. És a dir, es passava d'una mesura pastoral a una ideologia. Llavors calia reaccionar amb normes clares. Vaig fer més o menys l'esquema, el vaig fer estudiar i vaig treballar, vaig treballar molt, amb gent tradicionalista de bon sentit. I va sortir aquesta cura pastoral que cal tenir, amb alguns límits. Per exemple, que la proclamació de la Paraula sigui en un idioma que tots entenguin; si no, és riure's de la Paraula de Déu.

L'eutanàsia i l'avortament

Estem vivint una cultura del descartament. El que no serveix es descarta. Els vells són material descartable: moles ten. Els malalts més terminals, també; els nois no estimats, també, i els envien al remitent abans que neixin...

Després, mirem les perifèries, pensem en les grans perifèries asiàtiques, per exemple, per a anar-nos-en lluny i no pensar que un està parlant de coses d'aquí. El descartament de pobles sencers. Pensi en els Rohinya, descartats, caminant pel món. Pobrets! És a dir, es descarten, no serveixen.

A Itàlia l'edat mitjana són 47 anys. A Espanya crec que és més alta. És a dir, la piràmide s'ha invertit. És

l'hivern demogràfic en el naixement, en el qual hi hagi més casos d'avortament. La cultura demogràfica baixa perquè es mira el profit. Es mira al futur... i a vegades usant la compassió! «Que no sofreixi en el cas de...» L'Església el que demana és ajudar a morir amb dignitat. Això sempre ho ha fet.

I respecte al cas de l'avortament, a mi no m'agrada entrar en discussions que si fins aquí es pot, que fins allí no es pot, però dic això: qualsevol manual d'embriologia dels que donen a un estudiant de Medicina a la Facultat diu que a la tercera setmana de la concepció, a vegades abans que la mare s'adoni que està embarassada, ja estan perfilats tots els òrgans en l'embrió, fins i tot l'ADN. És una vida. Una vida humana. Alguns diuen: «No és persona.» És una vida humana! Llavors, davant d'una vida humana jo em faig dues preguntes: És lícit eliminar

una vida humana per a resoldre un problema? És just llogar un sicari per a resoldre un problema? I amb aquestes dues preguntes, que es resolguin els casos d'eliminació de gent —d'una banda o d'una altra— perquè són un pes per a la societat.

Espanya

Jo no sé si Espanya està totalment reconciliada amb la seva pròpia història, sobretot la història del segle passat. I, si no ho està, crec que ha de fer un pas de reconciliació amb la pròpia història, la qual cosa no vol dir claudicar de les postures pròpies, sinó entrar en un procés de diàleg i de reconciliació; i, sobretot, fugir de les ideologies, que són les que impedeixen qualsevol procés de reconciliació. A més, les ideologies destrueixen. Unitat nacional és una expressió fascinant, és veritat, però mai no es valorarà sense la reconciliació bàsica dels pobles.

Aixecat i camina, Església de Vic

Romà Casanova, bisbe de Vic

El dia en què vaig signar el decret de convocatòria del Sínode Diocesà, 14 de setembre del 2018, vaig lliurar a tota la diòcesi una carta pastoral que porta per títol *Aixeca't i camina* (Jn 5,8). I ara, el mes de setembre del 2021, vull que tornin a ressonar aquelles paraules de Jesús al paralític de la piscina de Betzata, a fi que la nostra Església no perdi el moment de gràcia que és la convocatòria del Sínode de Bisbes, el qual en les seves etapes preliminars —com ja hem dit a bastament— inclou una fase de participació en cada Església particular o diòcesi de l'orbe catòlic.

Aprofundir en la comunió, en la participació i en la missió és quelcom sempre necessari

El tema que es tractarà és el de la sinodalitat de la mateixa Església com a identitat pròpia. Sinodalitat que inclou tres realitats: la comunió, la participació i la missió. Serà molt bo que els àmbits de comunió d'arreu del bisbat —consells diocesans, parroquials i arxiprestals, comunitats religioses, moviments— treballin el material que ens arribarà a les diòcesis des de la Secretaria del Sínode de Bisbes. També, evidentment, tot grup de persones que vulguin treballar aquest temari ho podran fer, prèvia inscripció a la coordinació d'aquest Sínode convocat pel Sant Pare. Entenc com una manifestació de la providència de Déu que puguem fer aquest treball, el qual enriquirà, sense cap mena de dubte, el treball i les aportacions dels grups del Sínode Diocesà.

Aprofundir en la comunió, en la participació i en la missió és quelcom sempre necessari per a tota Església.

Aquestes tres realitats són, al mateix temps, necessàries i complementàries. Viure des de la comunió, acollint i agraint la participació de tothom, sense exclusió, amb la mirada a la missió sempre nova, és experimentar el misteri de l'Església en la seva realitat més profunda.

Hem de començar a posar la nostra mirada en l'obertura diocesana del Sínode de Bisbes i, al mateix temps, en la continuïtat del nostre camí sinodal diocesà. Aquesta tindrà lloc, si Déu vol, el diumenge 17 d'octubre. Amb una matinal per a fer experiència de comunió, participació i missió, i la celebració de la missa d'obertura diocesana del Sínode de Bisbes a la tarda en la nostra catedral de Vic.

Aixeca't i camina, doncs, Església de Vic, per fer el camí sinodal amb tota l'Església. No perdem aquesta oportunitat de gràcia que el Senyor ens concedeix! Visquem la sinodalitat de l'Església, fent experiència de caminar junts, com a poble del Senyor, per portar l'esperança al nostre món.

